

Vlaams
Parlement

vergadering **C177 – OND19**
zittingsjaar 2013-2014

Handelingen

Commissievergadering

Commissie voor Onderwijs en Gelijke Kansen

van 10 april 2014

INHOUD

Interpellatie van mevrouw Elisabeth Meuleman tot de heer Pascal Smet, Vlaams minister van Onderwijs, Jeugd, Gelijke Kansen en Brussel, over de informatie door de minister verstrekt naar aanleiding van de discussie over de afsprakennota met de netten betreffende het capaciteitsprobleem in het onderwijs - 88 (2013-2014)	
Interpellatie van de heer Jo De Ro tot de heer Pascal Smet, Vlaams minister van Onderwijs, Jeugd, Gelijke Kansen en Brussel, over de informatie door de minister verstrekt naar aanleiding van de discussie over de afsprakennota met de netten betreffende het capaciteitsprobleem in het onderwijs - 89 (2013-2014)	
Interpellatie van de heer Boudewijn Bouckaert tot de heer Pascal Smet, Vlaams minister van Onderwijs, Jeugd, Gelijke Kansen en Brussel, over de informatie door de minister verstrekt naar aanleiding van de discussie over de afsprakennota met de netten betreffende het capaciteitsprobleem in het onderwijs - 90 (2013-2014)	
Interpellatie van de heer Wim Wienen tot de heer Pascal Smet, Vlaams minister van Onderwijs, Jeugd, Gelijke Kansen en Brussel, over de gevolgen van het niet akkoord gaan van het Gemeenschapsonderwijs (GO!) met de clause in de afsprakennota betreffende de verdelingswijze van de middelen in het licht van de aanpak van de capaciteitsproblematiek in het onderwijs - 91 (2013-2014)	3
Vraag om uitleg van mevrouw Kathleen Helsen tot de heer Pascal Smet, Vlaams minister van Onderwijs, Jeugd, Gelijke Kansen en Brussel, over de evaluatie van het decreet betreffende het volwassenenonderwijs - 1171 (2013-2014)	18
Vraag om uitleg van mevrouw Irina De Knop tot de heer Pascal Smet, Vlaams minister van Onderwijs, Jeugd, Gelijke Kansen en Brussel, over de oprichting van één centrale dienst om onbetaalde schoolfacturen te innen - 1194 (2013-2014)	20
Vraag om uitleg van de heer Boudewijn Bouckaert tot de heer Pascal Smet, Vlaams minister van Onderwijs, Jeugd, Gelijke Kansen en Brussel, over de verlenging van de studietijd in het hoger onderwijs - 1195 (2013-2014)	22
Vraag om uitleg van de heer Boudewijn Bouckaert tot de heer Pascal Smet, Vlaams minister van Onderwijs, Jeugd, Gelijke Kansen en Brussel, over het verschil in financiering van richtingen aan hogescholen - 1196 (2013-2014)	24
■	

Voorzitter: mevrouw Kathleen Helsens, ondervoorzitter

Interpellatie van mevrouw Elisabeth Meuleman tot de heer Pascal Smet, Vlaams minister van Onderwijs, Jeugd, Gelijke Kansen en Brussel, over de informatie door de minister verstrekt naar aanleiding van de discussie over de afsprakennota met de netten betreffende het capaciteitsprobleem in het onderwijs
- 88 (2013-2014)

Interpellatie van de heer Jo De Ro tot de heer Pascal Smet, Vlaams minister van Onderwijs, Jeugd, Gelijke Kansen en Brussel, over de informatie door de minister verstrekt naar aanleiding van de discussie over de afsprakennota met de netten betreffende het capaciteitsprobleem in het onderwijs
- 89 (2013-2014)

Interpellatie van de heer Boudewijn Bouckaert tot de heer Pascal Smet, Vlaams minister van Onderwijs, Jeugd, Gelijke Kansen en Brussel, over de informatie door de minister verstrekt naar aanleiding van de discussie over de afsprakennota met de netten betreffende het capaciteitsprobleem in het onderwijs
- 90 (2013-2014)

Interpellatie van de heer Wim Wienen tot de heer Pascal Smet, Vlaams minister van Onderwijs, Jeugd, Gelijke Kansen en Brussel, over de gevolgen van het niet akkoord gaan van het Gemeenschapsonderwijs (GO!) met de clausule in de afsprakennota betreffende de verdelingswijze van de middelen in het licht van de aanpak van de capaciteitsproblematiek in het onderwijs
- 91 (2013-2014)

De voorzitter: Mevrouw Meuleman heeft het woord.

Mevrouw Elisabeth Meuleman: Voorzitter, collega's, deze interpellatie is het resultaat van een vorige interpellatie in de commissie en discussie in de plenaire vergadering. Daarop volgden al een bespreking en een reeks hoorzittingen, maar nog niet alles is uitgeklaard. Ik wil nog vragen stellen.

Op 13 maart hebben de heer De Ro en ikzelf de minister geïnterpelleerd over een afsprakennota tussen de netten, die toen nog niet aan de commissieleden bekend was gemaakt, maar die een bepaling bevat waarmee het evenwicht tussen de verschillende netten wordt bewaakt. Minister, u hebt in uw antwoord hierop bevestigd dat er zo'n bepaling in de nota voorkwam en hebt gezegd: "De nota is overigens samen met de onderwijsnetten opgesteld. Zij is niet uit de lucht gevallen. Zij is ook door de onderwijsnetten gevraagd. (...) Die nota is opgesteld in overeenstemming met de onderwijsnetten."

Uw antwoord is dus ondubbelzinnig: alle netten gingen akkoord met de afsprakennota 2014, inclusief de bepaling waarbij het evenwicht in marktaandeel tussen de verschillende netten wordt bewaakt. Op 23 maart 2014 werd door mevrouw Raymonda Verdyck, afgevaardigd bestuurder van het GO!, een brief verstuurd aan onze voorzitter, de heer Bouckaert. Daarin stelt zij: "Naar aanleiding van de interpellatie door mevrouw Elisabeth Meuleman en de heer Jo De Ro tot minister Pascal Smet in de commissievergadering van 13 maart 2014, wenst het GO! onderwijs van de Vlaamse Gemeenschap een aantal opmerkingen te formuleren. De interpellatie behandelde de afsprakennota met betrekking tot de werking van de lokale taskforces en de rol van de centrale taskforce voor de aanpak van de capaciteitsproblematiek.

De minister verwijst in zijn antwoord meermaals naar een afspraak die in 2010 met alle netten gemaakt zou zijn om op lange termijn het evenwicht tussen de netten te herstellen. Het GO! was op alle vergaderingen van de centrale taskforce aanwezig en heeft zich op geen enkel moment gebonden tot een dergelijke afspraak. Op basis van deze vermeende afspraak wordt in de huidige afsprakennota – die van 2014 – "echter een passage opgenomen waardoor de verdeling van de capaciteitsmiddelen in de toekomst zal gebeuren pro rata de

marktaandeel, en er bijgevolg voorbij gegaan wordt aan de doelstelling van de capaciteitsprojecten, namelijk bijkomende plaatsen creëren daar waar nodig.”

De brief van mevrouw Verdyck is dus in duidelijke tegenspraak met wat u beweerd hebt, minister, in het debat over de afsprakennota op 13 maart. Een van beiden spreekt dus niet de waarheid. Hier is al veel over gediscussieerd in diverse commissievergaderingen, maar we hebben nog veel vragen. Dit is een interpellatie van Open Vld, LDD en Groen.

Minister, kunt u een verklaring geven voor de duidelijke tegenspraak tussen uw uitspraken en de uitspraken van mevrouw Verdyck in haar vermelde brief? Vindt u niet dat u door uw verklaringen de parlementsleden incorrecte informatie hebt verschaft en daardoor hun stemgedrag hebt beïnvloed? Bent u bereid uw uitspraken in de commissie op 13 maart 2014 eventueel terug te trekken of bevestigt u die? Minister, acht u het raadzaam nog verder te blijven functioneren in een klimaat waarin het waarheidsgehalte van uw verklaringen door de topverantwoordelijke van het Vlaams onderwijs in twijfel worden getrokken?

De voorzitter: De heer De Ro heeft het woord.

De heer Jo De Ro: Voorzitter, ik wil vermijden dat we allemaal onze tekst zullen voorlezen. Ik wil even de reden aanhalen waarom we met deze interpellaties zijn doorgedaan. In onze motie die tijdens de plenaire vergadering van vorige week woensdag zou zijn behandeld, hebben we al aangehaald dat tijdens de commissievergadering van 13 maart 2014 een aantal vragen zijn beantwoord en een aantal vragen niet zijn beantwoord. Dit blijft enigszins wrang.

We hebben een en ander aangevoeld aan de wijze waarop is geantwoord. De inhoud van het antwoord was tot mijn verbazing enigszins gechargeerd. Tijdens de gedachtewisseling van vorige week heeft mevrouw Verdyck gesteld dat het haar verbaasde met welke heftigheid de minister een antwoord heeft gegeven op de achteraf bekeken zeer terechte vragen in de interpellaties van mevrouw Meuleman en van mezelf.

We hebben onze motie, die een gevolg was van de eerdere interpellaties, vorige week teruggetrokken. Met wat toen op tafel lag, kon geen gewone stemming plaatsvinden. Minstens een aantal aanwezigen zouden hun stemgedrag op basis van de nieuwe informatie hebben aangepast.

Tijdens onze lange werkdag in de commissie vorige week donderdagvoormiddag en -namiddag, zijn twee zaken gebleken. Wat de in 2010 gemaakte afspraak betreft, is het duidelijk dat de mondelinge afspraak heel wat ruimte tot interpretatie heeft gelaten. Dat is een ongeziene werkwijze. Ik kom hier niet op terug. Het commissieverslag is op dat vlak zeer duidelijk.

Ik wil nog even terugkomen op het punt waarmee het op 13 maart 2014 allemaal is begonnen. We hebben heel duidelijk gehoord dat er in 2014 geen akkoord is over de afsprakennota die het voorwerp van de vorige interpellaties vormde. Wie de vergadering zelf heeft bijgewoond, heeft dit live kunnen horen. Anderen kunnen dit heel duidelijk uit het verslag afleiden. Uit de woorden van mevrouw Verdyck, mevrouw Van Hecke en de heer Delbaere kunnen we concluderen dat de afsprakennota niet met goedkeuring van de netten is opgesteld. Op dat vlak is er volgens mij geen millimeter ruimte voor interpretatie.

Zoals mevrouw Meuleman al heeft aangehaald, heeft de minister op 13 maart 2014 duidelijk verklaard dat er met betrekking tot de oorspronkelijke afspraak en tot de afsprakennota van 2014 een akkoord was over de netten heen. Dat blijkt niet te kloppen. De vragen in de interpellaties die we die ochtend al hebben ingediend, blijven dan ook overeind.

Het is niet mijn bedoeling de vragen opnieuw voor te lezen. Ze zijn daarnet al gesteld. Ik wil enkel besluiten met een vraag die ik ook op 13 maart 2014 en tijdens de gedachtewisseling de week nadien al heb gesteld. Ik richt me hiervoor specifiek tot de voorzitter en de secretaris van onze commissie. Er is naar allerlei nota's en feiten verwezen. Ik zou graag over alle documenten beschikken. Ik heb het verslag gelezen en ik stel me nog heel wat vragen. Voor

het overige onderschrijf ik de vier vragen die we in de interpellaties stellen. Ik ben benieuwd naar de antwoorden.

De voorzitter: De heer Bouckaert heeft het woord.

De heer Boudewijn Bouckaert: Voorzitter, mevrouw Meuleman, de heer De Ro en ikzelf hebben dezelfde tekst ingediend. Wat de inhoudelijke punten in de interpellaties betreft, zijn we het als oppositiepartijen roerend eens. We kunnen echter geen gezamenlijke interpellaties indienen. Dat moet individueel gebeuren. Om die reden zijn we wat creatief met het reglement omgesprongen en hebben we alle drie dezelfde tekst ingediend.

Ten eerste betekent dit dat ik de tekst die mevrouw Meuleman heeft voorgelezen, volkomen onderschrijf. Ten tweede betekent dit ook dat ik dit alles niet zal herhalen. Dat zou, gelet op onze drukke agenda, tijdverlies zijn.

Tijdens de discussie die vorige week donderdag is gevoerd, zijn een hele reeks punten aan de oppervlakte gekomen. De discussie van vorige week heeft deze interpellaties echter niet overbodig gemaakt. Zoals de heer De Ro al heeft gesteld, blijft de tegenspraak tussen de woorden van mevrouw Verdyck en de minister bestaan. Dat is tijdens de vorige commissievergadering nog eens bevestigd. In de tekst van onze interpellaties staan een aantal citaten uit het verslag van de commissievergadering van 13 maart 2014. We zouden hier echter nog andere citaten aan kunnen toevoegen die de uitspraken van de minister eigenlijk nog versterken.

Minister, volgens pagina 7 van dat verslag hebt u het volgende verklaard: “Bovendien is ook het Gemeenschapsonderwijs, dat daar nu problemen mee heeft, in 2010 akkoord gegaan.” Die duidelijke uitspraak onderstreept nogmaals dat er een tegenspraak is. Ik citeer verder: “Ik zeg altijd: woord gegeven is woord gehouden. In 2010 is die afspraak gemaakt en is iedereen ermee akkoord gegaan.” Dat wordt echter ontkend.

In de brief van het GO! wordt volgens mij terecht enigszins verontwaardigd gereageerd op de verdachtmaking of de bewering dat het GO! op een onterechte en stiekeme wijze van de noodsituatie zou willen profiteren om het eigen marktaandeel te vergroten. U zegt dat u dat niet hebt willen zeggen, maar ook hier lees ik in het verslag, op pagina 8, dat u zegt: “Dat punt van de gelijkwaardige projecten is erin opgenomen om ervoor te zorgen dat iedereen zijn verantwoordelijkheid opneemt, wat ook de vraag van jullie was in 2010, en trouwens ook van het Gemeenschapsonderwijs.” Dat is correct. “Achteraf heeft men dan een kans gezien en gedacht om het marktaandeel te vergroten.”

Op wie slaat dat? Ik kan me niet voorstellen dat dat op iemand anders slaat dan op het Gemeenschapsonderwijs. Dat vind ik toch wat ongelukkige uitlatingen, minister, te meer omdat het Gemeenschapsonderwijs bereid is geweest om zijn infrastructuur die het sneller kon realiseren dan het vrij onderwijs, ter beschikking te stellen van het vrij onderwijs. Minister, door die ongelukkige uitspraken hebt u toch wel een beetje de serene sfeer, de schoolvrede die in Vlaanderen toch een te bewaken goed is, verstoord.

De interpellatie heeft ook als voordeel dat wij dat met een motie in de plenaire vergadering zullen kunnen brengen. Ik vind dat het voltallige parlement in kennis moet worden gesteld van deze discussie en ook van het feit dat heel belangrijke afspraken tussen de netten in verband met de besteding van de capaciteitsmiddelen, informeel worden gemaakt. Die informaliteit, het bijna duistere karakter van die afspraken, leidt tot dergelijke misverstanden en discussies. Ik vind dat dat in de plenaire moet worden gebracht zodat misschien in een volgende legislatuur een betere werkwijze kan worden gevolgd.

De voorzitter: De heer Wienen heeft het woord.

De heer Wim Wienen: Voorzitter, mijn interpellatie dateert van na de commissievergadering van vorige week. Ik heb trouwens aandachtig het verslag gelezen. Mijn verbazing is alleen

maar groter geworden met het lezen van het verslag van de zitting van vorige week, dan mijn verbazing over het incident dat zich afspeelde tijdens de plenaire vergadering.

Ik merk bij verschillende partijen die in dit dossier betrokken zijn, een palingachtig gedraai en gewurm om toch maar te zorgen dat er niet is gelogen of dat er toch overeenstemming is tussen de netten en de minister. Het overtuigt mij niet. Ik heb de indruk dat de minister een goed gesprek heeft gehad met mevrouw Verdyck. Hij heeft dat gedaan in dezelfde teneur als hij de commissie toesprak na het vragen van het advies van de Raad van State over OD XXIV en dat mevrouw Verdyck misschien een beetje onder de indruk was en heeft gezegd: “De minister heeft zeker niet gelogen, maar ik neem geen woord terug van wat er in mijn brief staat.” Als je de brief naast de verklaringen van de minister legt, dan is er wel een zeer grote discrepantie tussen beide standpunten. Dus iemand spreekt de waarheid niet.

Als ik het heb over prutswerk, dan kijk ik het verslag van de vorige vergadering na en stel ik vast dat over een dergelijk belangrijk iets als het doorschuiven van middelen voor capaciteit en infrastructuur, het over mondelinge afspraken gaat. Als er in dit land een vierkante meter grond wordt verkocht, wordt dat allemaal netjes op papier gezet, het juiste bedrag daarop gekleefd, wordt er naar de notaris gegaan. Hier gaat het toch niet over enkele schamele euro's die worden doorgeschoven, dit gaat over grote bedragen. Ik stel vast dat men dan als minister tevreden is met een vergadering van de centrale taskforce en dat even mondeling afspreekt. Ik vind dat verschrikkelijk verbazend. We blijven inderdaad zitten met de discrepantie tussen enerzijds het standpunt van het Gemeenschapsonderwijs en de dame die ook op die centrale taskforce aanwezig is en zegt dat er geen akkoord is over deze afspraak die is gemaakt, en zegt dat het niet is zoals de minister heeft geantwoord, en anderzijds de minister die zegt dat het maar over een klein interpretatieverschil gaat. Daarom zou ik toch willen dat er eindelijk duidelijkheid komt over wie in dezen de waarheid spreekt, ofwel mevrouw Verdyck ofwel de minister, en wat de reactie is van de minister op heel dit gebeuren.

Ik had de indruk dat de minister zich hier snel van af wil maken. Hij heeft hier inderdaad niet veel tijd meer te gaan, hij gaat terug naar het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest om daar aan politiek te doen, maar het kan niet zijn dat hij dit pand verlaat met de houding: ‘Après moi, le déluge.’ Ik denk dat dit zeker moet worden uitgepraat en opgelost omdat inderdaad, zoals de heer Bouckaert zegt, de vrede tussen de verschillende netten wel een serieuze deuk heeft gekregen. Ik zou dus in het dossier wel wat meer duidelijkheid willen.

De voorzitter: Minister Smet heeft het woord.

Minister Pascal Smet: Voorzitter, in de inleiding is me blijkbaar iets ontgaan, maar toen wij hier vorige keer zaten, ging het niet zozeer over mijn woorden tegen die van mevrouw Verdyck, maar over mijn woorden, die van Mieke Van Hecke en die van Patriek Delbaere tegen die van mevrouw Verdyck. Van de vier mensen die er waren, zijn er drie die het begrepen hebben op de wijze zoals ik het begrepen heb.

Als u een context schept, is dat toch de onweerlegbare conclusie van nog niet zo lang geleden, namelijk dat wat ik zei, volledig wordt gestaafd door mevrouw Mieke Van Hecke, toch iemand die belangrijk is in onderwijs – 65 tot 70 procent van de kinderen gaat naar haar net – en wordt bevestigd door de heer Patriek Delbaere, die nog eens 15 procent van de kinderen in zijn net heeft. Dus doen alsof het er nu om gaat of ik of mevrouw Verdyck zou hebben gelogen, en dat u daar nu weer op terugkomt, lijkt me als mens erg cynisch, los van mijn functie als politicus. Ik wil dat in alle kalmte zeggen en ik wil ook kalm blijven. Ik weet dat sommigen heel cynisch kunnen zijn en dat in de politiek geworden zijn, maar ik maak er een erezaak van om dat niet te doen.

Ik vind dat niet om te lachen, mijnheer Wienen. Als mens blijft mij dat raken. (*Opmerkingen van de heer Wim Wienen*)

Ik zie een lachje. (*Opmerkingen van de heer Wim Wienen*)

Ik kijk altijd naar mensen, omdat ik geleerd heb dat verbale en non-verbale communicatie belangrijk zijn. Maar als ik uw lach verkeerd begrepen heb, tot daaraan toe.

Voor alle duidelijkheid, over wat in 2010 gebeurd is: ik heb dat nog altijd zo begrepen, mevrouw Van Hecke heeft dat ook zo begrepen, en de heer Delbaere ook. Alleen is er nadien bij het Gemeenschapsonderwijs blijkbaar een interpretatieverschil ontstaan over de draagwijdte en de inhoud van die afspraak. Ik kan dat ook alleen maar vaststellen. Op uw vraag of daar ik een verklaring voor kan geven, is het antwoord dus ‘neen’. Ik blijf in de overtuiging dat die afspraak er was. Ook mevrouw Van Hecke en de heer Delbaere vinden dat, maar goed, er zijn vier partijen rond de tafel. Drie van de vier partijen hebben het zo begrepen, één niet.

Ik heb in Het Journaal zelfs gezegd dat ik de afgelopen vijf jaar een man van de dialoog ben geweest. We hebben heel veel overlegd. Dat is onlangs nog door andere mensen bevestigd, dat er in Onderwijs nog nooit zoveel overlegd is als tijdens deze legislatuur. We zullen die dialoog ook voortzetten. Dat lijkt mij de evidentie zelve.

Ik kan alleen concluderen dat drie van de vier partijen rond de tafel het zo begrepen hadden, wat betreft de inhoud en draagwijdte van de afspraak, en dat één partij het anders begrepen had. Dat is een feit. Je moet met dat feit omgaan, wat we ook zullen doen.

Heb ik met mijn verklaringen incorrecte informatie gegeven? Ik denk het niet. Bovendien klopt uw vraagstelling niet, want het gaat niet om het beïnvloeden van stemgedrag. Over die nota moest niet gestemd worden. De nota was bestemd voor de lokale taskforces. *(Opmerkingen van de heer Boudewijn Bouckaert)*

De motie, dat is iets anders. Over de nota moest niet gestemd worden. Over uw eigen motie stemt u natuurlijk zoals u wilt.

Collega's, laat mij er u nog even aan herinneren waarover het hier gaat. Er was een vraag van alle onderwijskoepels om een afsprakennota op te maken, omdat er ondertussen zoveel actieve lokale taskforces zijn gekomen, dat het voor de koepels en de administratie heel moeilijk is om die elk individueel van nabij op te volgen en te begeleiden. Er was dus nood aan een kader voor de lokale taskforces met de te volgen procedures. Daarom hebben wij aan het Agentschap voor Infrastructuur in het Onderwijs (AGION) de opdracht gegeven om een werkgroep samen te stellen, waarin alle netten vertegenwoordigd moesten zijn. Die is ook verschillende keren bijeengekomen vanaf eind 2012.

De finaliteit van de nota, die in de loop van 2013 is ontstaan, is dus om tot een handleiding te komen, om ervoor te zorgen dat de werking van de verschillende lokale taskforces zo homogeen mogelijk zou verlopen en door een centrale taskforce, waarin alle netten vertegenwoordigd zijn, kan worden opgevolgd. Op die manier kan, als de dossiers naar de Vlaamse Regering komen, de regering daarover beslissen.

Het gaat eigenlijk om het vastleggen van criteria en richtlijnen die de afgelopen maanden en jaren al gebruikt zijn bij het verdelen van de capaciteitsmiddelen. Ik beklemtoon nogmaals dat het uitgangspunt en de visie die van bij het begin gehanteerd zijn, en die trouwens door mij gewenst waren, namelijk de maximale autonomie voor de lokale vertegenwoordigers, resoluut worden doorgetrokken. Het is een leidraad voor de lokale taskforces. Zij zullen die nota ook ondertekenen en toepassen.

Ik heb de heer Delbaere vorige week duidelijk horen zeggen dat op die vergadering was afgeklopt dat de nota mocht worden verstuurd naar de lokale taskforces, ook al had het OVSG nog opmerkingen over de structurele middelenvoorziening, maar dat viel buiten de schoot van de nota. Ook het vrij onderwijs en het VSKO hebben dat gezegd. Dat staat nog los van de opmerking over de verhouding. We zijn het erover eens dat het Gemeenschapsonderwijs het daar niet over eens was.

De bedoeling was dan dat die nota zou worden verstuurd naar de lokale taskforces en daar zou worden toegelicht. Als er nog opmerkingen komen, zullen we die, zoals we dat altijd al hebben gedaan, bekijken. Moet er nieuw overleg zijn, dan zal er ook nieuw overleg komen.

Er komt sowieso overleg. Ik heb met mevrouw Verdyck afgesproken dat we elkaar daar na de paasvakantie over zullen spreken. Nadien zullen we opnieuw iedereen rond de tafel brengen. Ik heb begrepen dat noch zij, noch de Guimardstraat, noch het OVSG, noch ikzelf willen dat er een scholenoorlog komt. Die afspraak was juist gemaakt om een scholenoorlog te voorkomen. Het lijkt mij nuttig om opnieuw rond de tafel te zitten, zoals we dat de afgelopen vijf jaar hebben gedaan. Er zijn de afgelopen jaren tussen het GO! en het vrij onderwijs nogal wat meningsverschillen geweest, en die zijn altijd uitgeklaard. Ik ga ervan uit dat die er ook in de toekomst ook nog zullen komen. Het is op zich niet wereldschokkend dat er meningsverschillen zijn tussen onderwijsverstrekkers.

Er is ook gezegd dat er een afspraak is gemaakt die niet schriftelijk is vastgelegd. Diegene die eigenlijk er het meeste belang bij had – als je het objectief analyseert –, was net het vrij onderwijs. OD II is nogal duidelijk: “Capaciteitsmiddelen zijn middelen om roerende goederen te verwerven.” Er is decretaal een verdeelsleutel afgesproken, die ook geldt voor capaciteitsmiddelen.

Ik wil u er nog eens aan herinneren dat er in 2010 een heel bijzondere context was. Er zijn mensen die weddenschappen op mijn hoofd hebben afgesloten, want men vond dat ik te voortvarend was toen ik in de lente van 2010 zei dat op 1 september 2010 alle kinderen in Vlaanderen een plaats zouden hebben. Mensen zeiden toen dat ik overmoedig was, dat het niet zou gaan enzovoort. We werden toen geconfronteerd met het feit dat er middelen waren – die we hebben moeten verkrijgen, wat niet zo evident was –, maar als we ze volgens de strikte verdeelsleutel van OD II hadden toebedeeld, dan hadden sommige kinderen geen plaats kunnen hebben. Mevrouw Van Hecke heeft de reden aangegeven: voor het vrij onderwijs is het moeilijker om snel te kunnen reageren omwille van de eigenheid en de structuur van de organisatie. Vandaar dat iedereen – het vrij onderwijs, ikzelf, maar ook de steden die betrokken waren en in het bijzonder de stad Antwerpen – blij waren dat de stad Antwerpen maar ook het Gemeenschapsonderwijs meer dan hun verantwoordelijkheid hebben opgenomen. Het vrij onderwijs ging er toen mee akkoord om te stellen dat de middelen op dat moment niet moesten worden verdeeld volgens de verdeelsleutel zoals die decretaal was bepaald, maar dat het wel logisch was dat die middelen in de toekomst – wanneer het zou kunnen – wel volgens de verdeelsleutel werden verdeeld. Op dat moment leek me dat ook niet meer dan normaal als afspraak. We hebben die afspraak dan ook gemaakt.

De voorbije vier jaar zijn over die afspraak eigenlijk geen moeilijkheden geweest, maar wel pas op het moment dat het in de handleiding kwam. Mevrouw Meuleman zei: “Alsof het nu de wet is.” Neen, er staat in dat het een aandachtspunt is, dat er rekening mee moet worden gehouden en dat het enkel is op voorwaarde dat er voldoende capaciteitsdossiers over de verschillende netten heen zijn. Dat betekent dat er prioritair nog altijd middelen worden gegeven aan het creëren van capaciteit. Het zijn de lokale onderwijsverstrekkers die in eerste instantie een voorstel uitwerken. Ik stel voor dat ze dat ook in de toekomst kunnen en moeten doen en dat we de klemtoon bij de lokale taskforce houden, want hij heeft daar ook gelegen. Zij hebben overigens allen tot op heden heel goed werk geleverd, bijna altijd in consensus, en ze hebben steeds de meest prioritaire projecten naar voren kunnen schuiven. De heer De Meyer heeft er vorige keer op gewezen dat als men naar de reële verdeling van de middelen kijkt, uit de feiten blijkt dat er steeds prioriteit is gegeven aan wat de lokale taskforce heeft voorgesteld en aan het creëren van plaatsen en niet aan een decretale verdeelsleutel.

Men vroeg of ik zou kunnen blijven functioneren. We zaten met vier mensen rond de tafel en drie van de vier – die ongeveer 84 procent van het onderwijsveld vertegenwoordigen – zeggen dat ik gelijk heb. Ik zie dan niet goed in waar het probleem zich zou stellen. Ik begrijp ook wel dat u die vraag moet stellen, ook al zou ik dat niet doen, maar dat is ieders afweging

hoe hij oppositie wil voeren. Ik hoef daar geen beoordeling over te maken en zal dat ook niet doen.

Samengevat: ik denk dat het vorige keer in de hoorzitting heel duidelijk was dat niemand zegt dat ik heb gelogen. Er is een interpretatieprobleem ontstaan over de draagwijdte en de inhoud van een afspraak die vier jaar is toegepast. Die tegenspraak is ontstaan tussen mij en mevrouw Van Hecke en de heer Delbaere ten opzichte van mevrouw Verdyck. Dat is de feitelijke situatie waarin we ons vandaag bevinden. Ik vind niet dat ik verkeerde informatie heb gegeven. Je kunt woorden natuurlijk altijd opblazen en achteraf zeggen dat ik het genuanceerder had moeten zeggen. Misschien wel, misschien niet, dat laat ik in het midden. Wat voor mij telt, is dat we de nota konden doorsturen naar de lokale taskforces. Ze is doorgestuurd en wordt met hen besproken. Op basis daarvan zal er misschien feedback komen of misschien niet. Dan zullen we opnieuw rond de tafel zitten.

We moeten één ding toch niet uit het oog verliezen: waarover ging het in 2010, 2011, 2012, 2013? Het ging erover om in budgettaire, economische en financiële moeilijke omstandigheden 184 miljoen euro te vinden en vrij te maken om ervoor te zorgen dat op 1 september van elk schooljaar elk kind een plaats kon vinden. Daarover ging het en dat is ook gebeurd. Ik weet ook dat men op zoek is gegaan naar ouders die geen plaats zouden hebben, maar men heeft ze niet gevonden. Ze vonden niet altijd de school van hun keuze of niet de school in hun buurt, maar dat hebben we ook nooit beloofd. We wisten wel wat we beloofden. Had het met een meerjarenplanning moeten gebeuren? Ik heb het al eerder gezegd dat het inderdaad beter was geweest. Ik heb dat nooit ontkend, maar we bevonden ons in een budgettaire, economische toestand waarbij het jaar per jaar moest worden onderzocht. Wij zullen ervoor zorgen dat diegenen die rond de tafel zitten om een volgende regering te vormen, alle informatie zullen hebben om een meerjarenbegroting op te stellen bij de vorming van een regering, om financiële afspraken te maken bij de vorming van een regering, zodat een meerjarenplanning voor de scholenbouw kan worden opgesteld. De doelstelling dat elk kind op 1 september van elk jaar een plaats kan hebben, is echter bereikt.

Ten slotte wil ik zeggen dat ik iedereen die daar aan tafel zit – ook het Gemeenschapsonderwijs – bijzonder dankbaar ben voor de voortrekkersrol die ze hebben gespeeld, niet alleen als het gaat over het openstellen van die containers, maar ook over het sneller kunnen gaan. Daar komen dan ook bezorgdheden voor over het al dan niet kunnen gebruiken van toekomstige capaciteitsmiddelen om huidige, tijdelijke projecten te verduurzamen. Ik denk dat ik dat hier twee weken geleden ook heb gezegd. Ter zake hebben we duidelijk geantwoord dat dit kan. Dat is ook logisch. Die middelen moeten daarvoor ook mee worden ingezet. Dat spreekt vanzelf. Anders zouden we iemand ‘straffen’ die een oplossing heeft bezorgd. Duidelijker dan dat kan ik niet zijn.

De voorzitter: Mevrouw Meuleman heeft het woord.

Mevrouw Elisabeth Meuleman: Minister, ik neem de vragen er nog eens bij. Ik heb u gevraagd of u een verklaring kon geven voor de duidelijke tegenspraak tussen uw uitspraken en die van mevrouw Verdyck in haar brief, en of er sprake is van een interpretatieprobleem. Op die vraag hebt u geantwoord dat men zou kunnen zeggen dat er een interpretatieprobleem is, maar dat het drie tegen een is. Voor u is dat een uitgemaakte zaak. Voor mij is dat niet zo duidelijk. Ik denk dat het drie tegen een is als het gaat over de vraag of er in 2010 een afspraak was om af te wijken van de regels en de verdeling zoals bepaald in OD II uit 1991, en om dat dan te herstellen. Misschien was er daarover een afspraak. Daar is geen verslag van. We kunnen dat niet achterhalen. We moeten afgaan op een mondelinge afspraak die u hebt gemaakt met de netten. Maar goed, laten we ervan uitgaan dat drie van de vier onderwijspartners rond de tafel het op het moment van die onderhandelingen daarover eens waren. Die bevestiging hebben we gekregen.

Dat gaat echter over 2010, en dat gaat over drie steden, namelijk Gent, Antwerpen en Brussel. De twijfel begint echter al toe te nemen als het gaat over de vraag of die afspraak ook zou

gelden voor de vier of vijf daaropvolgende jaren waarin er nog capaciteitsmiddelen te verdelen waren, voor al die jaren en voor heel Vlaanderen. Dat is een heel ander vraagstuk. Ter zake krijg je al onmiddellijk geen bevestiging van drie van de vier onderwijspartners. Waar is de duidelijkheid als het gaat over een afspraak die in 2010 met betrekking tot drie steden is gemaakt? Heeft men kunnen inschatten dat dit over de hele periode ging, voor altijd en voor heel Vlaanderen? Wist men dat toen? Willen de diverse netten dat bevestigen? Daarover is er absoluut geen duidelijkheid. Dat blijkt nu al. Ik meen dus dat er al een groter interpretatieprobleem is dan u doet uitschijnen in uw antwoord op de eerste vraag. Die drie tegen een is een veel te simplistisch en onjuist verhaal. Volgens mij is dat niet correct.

Minister, vervolgens heb ik u gevraagd of u niet vindt dat u door uw verklaringen incorrecte informatie hebt verschaft. Daarop antwoordt u niet bevestigend. U zegt niet dat er een interpretatieprobleem mogelijk is. U zegt dat u geen incorrecte informatie hebt verschaft. Wat dat betreft, ben ik het al helemaal niet met u eens, want dan gaat het niet alleen meer over de interpretatie van de afspraken uit 2010, gebaseerd op het zogenaamde mondelinge akkoord voor de verdeling van 171 miljoen euro. Dan gaat het over die afsprakennota van de krokusvakantie van 2014, die de verdeling van de toekomstige middelen voor capaciteit formaliseert. Ook toen hebt u in de commissie herhaaldelijk gezegd dat dit in afspraak, in overleg en in overeenstemming met de diverse netten was. Toen had u véél beter moeten weten, en toen wist u volgens mij beter. Toen wist u dat er geen akkoord was. Toen wist u dat er interpretatieproblemen waren. Ik weet het zeker, want er werd gesteld dat dit al herhaaldelijk is aangehaald. Alle netten bevestigen dat op de daaropvolgende overlegmomenten – dus niet in 2010, maar toen het ging over de nieuwe afsprakennota – er duidelijk géén akkoord en géén overeenstemming was. Toch bent u in de commissie in uw antwoord op mijn interpellatie over de afsprakennota voor de verdeling van de toekomstige middelen – dus die van 2014, het gaat niet meer over 2010 – blijven beweren dat dit in overeenstemming met de sector, met de diverse partners was geregeld. Dat is niet waar. Dat was niet het geval. Minister, u hebt ter zake dus onwaarheden verteld.

Was dat slecht bedoeld? Wou u de zaken op voluntaristische wijze snel regelen en doen vooruitgaan? Was u ervan overtuigd dat dit wellicht met de beste bedoelingen was, om een capaciteitsprobleem op te lossen? Ik ben nog bereid om u te geloven, maar dit is symptomatisch voor de voorbije zittingsperiode. Veel te vaak hebt u gelooft dat het volstond om te denken dat het zo wel zou zijn, om te denken dat er overeenstemming en een draagvlak was, dat de sector mee was, dat iedereen akkoord ging. Dat blijkt echter een probleem te zijn. Onder meer dat heeft u in de problemen gebracht met de hervorming van het secundair onderwijs. Dat heeft u in een aantal dossiers in de problemen gebracht, en dat brengt u nu zeer duidelijk in de problemen als het gaat over de verdeling van die capaciteitsmiddelen.

Ik ben er dus nog steeds van overtuigd dat u in uw antwoord op mijn interpellatie op een te voortvarende wijze hebt gezegd dat er overeenstemming was, dat dit niet de waarheid was en dat u dat op dat moment wist, dat u dacht dat het zover niet zou komen en niet zoveel problemen zou veroorzaken, dat u dacht dat u die plooiën zou kunnen gladstrijken en die afsprakennota nog zou kunnen regelen. Dat is echter niet het geval geweest. Hebt u op dat moment, met andere woorden, een onwaarheid verteld, hebt u gelogen? Ik vind van wel.

Is dat oppositetaal? Is dat met de haren erbij getrokken? Is dat een overdrijving omdat het het einde van de zittingsperiode is? Ik denk het niet. Het is een opeenstapeling van feiten geweest waarbij een duidelijk patroon zichtbaar is geworden, namelijk dat u uw gedachten soms voor waarheid neemt en denkt dat u afspraken en een draagvlak hebt terwijl u die niet hebt. Dat u dat niet hebt kunnen inschatten in zoiets belangrijks als een scholenevenwicht en een uitloper van het scholenpact, in zulke gevoelige kwestie als het evenwicht tussen de netten! Dat u daarvan niet wist dat het problemen zou opleveren, problemen die zouden worden gevoeld op het veld en in alle steden en gemeenten, problemen die zouden worden gevoeld door de lokale taskforces die nu aan de slag moeten met een afsprakennota waar ze geen weg mee

kunnen, terwijl ze nochtans de problemen willen oplossen die er op het veld zijn en ze nochtans stoeltjes willen geven aan alle kinderen!

Dat heeft een groot probleem veroorzaakt op het veld, en ik denk dat u hiermee toch wel een serieus probleem hebt.

De voorzitter: De heer de Ro heeft het woord.

De heer Jo De Ro: Voorzitter, collega's, de verdediging van de minister is er vandaag opnieuw een waarin hij ons wijst op het feit dat het om capaciteit ging en dat er in stoeltjes moest worden voorzien, dat het in de hoorzitting over de niet-genotuleerde mondelinge afspraak van 2010 drie tegen één was. Nu worden daar bovendien percentages op geplakt. Het is niet voldoende dat men zegt dat er drie mensen pro hebben getuigd en één contra; er wordt ook gezegd hoeveel leerlingen achter die drie zitten en hoeveel leerlingen achter die ene.

Onze commissievoorzitter heeft vorige week al gezegd dat de waarheid niet over percentages en stemgedrag gaat. De waarheid is de waarheid, niet een stemverhouding.

Het gaat over interpretatie: het VSKO was de enige die nood had aan dingen op papier zetten, maar ze wilden dat niet en dat was een voldoende reden. Er is ook de uitspraak van daarnet: "men speelt hier en vorige week op woorden". "Op woorden": u kunt het ook lezen in het verslag op pagina 23. Op 13 maart antwoordde u heel duidelijk "die nota is opgesteld in overeenstemming met de onderwijsnetten" en ook "die nota is dan op 24 februari afgeklopt". Dat zijn twee dingen die heel duidelijk in de Handelingen van 13 maart 2014 staan.

Als u dan het verslag van de hoorzitting van vorige week neemt, zowel pagina 6 als pagina 18, dan onderstreept het verslag wat mevrouw Meuleman daarnet heeft gezegd, namelijk dat de drie vertegenwoordigers die we toen hebben gehoord, heel duidelijk zeggen dat er over de afsprakennota, die voorwerp uitmaakte van de interpellaties van 13 maart, geen akkoord was, dat er geen ondertekende eindversie was, dat er nog vragen waren bij OVSG, dat het VSKO het niet-akkoord heel duidelijk gezien heeft en dat het GO! fundamenteel problemen heeft met een aantal passages.

Ik moet dan toch terugkomen op de twee passages en herhalen wat in de vraag zit. Vindt u zelf niet dat de verklaring die ik net letterlijk kom voor te lezen, absoluut incorrecte informatie heeft gegeven en dat die incorrecte informatie effectief voor de twee vraagstellers wel een belangrijk aspect van het antwoord vormde? Onze vragen gingen over een nota waar wij inhoudelijk bedenkingen bij hadden. Uw verdediging op 13 maart was: "Het gaat over capaciteit en ik heb de netten mee. Dit is er op hun vraag gekomen en ze hebben er een akkoord over gegeven."

Als u dan ziet wat we op een kleine maand tijd allemaal aan extra informatie hebben, dan is het heel duidelijk. Op 13 maart is er op de stukken waar wel een antwoord op gekomen is, niet correct geantwoord.

De voorzitter: De heer Bouckaert heeft het woord.

De heer Boudewijn Bouckaert: Voorzitter, ik kan daar niet veel meer aan toevoegen. Ik zal nog even ingaan op wat de minister zegt. Hij zegt dat het hem raakt dat hij eventueel wordt beschuldigd van te liegen.

Dat zou mij ook raken, minister. Ik herhaal nogmaals dat de oppositieleiden in hun bewoordingen altijd heel voorzichtig zijn geweest en dat ze het woord 'liegen' niet in de mond hebben genomen. Ik ga uit van de goedheid van de mens, tenzij het tegendeel wordt bewezen. Volgens mij is dat tegendeel niet zwart op wit bewezen. Ik ben dus bereid om u te geloven dat u niet bewust de waarheid hebt verdraaid of hebt verzwegen. Ik wil dat gerust van u aannemen. Het beetje mensenkennis dat ik heb, zegt me ook dat het wellicht zo is.

Wat is er dan wel aan de hand? Ik denk, minister, dat u in het managen van heel deze kwestie slordig bent geweest. Wat bijvoorbeeld de eerste kwestie betreft, de verklaring voor de

tegenspraken, blijkt uit deze discussie heel duidelijk dat het ligt aan de informaliteit van de afspraken tussen de netten. U had dat als minister beter moeten coachen.

Bijvoorbeeld. Vorige week heeft mevrouw Verdyck aangegeven dat in de discussie over de afspraken in Antwerpen er eerst overeengekomen was dat er een evenwicht moest zijn, maar dat dan het GO! duidelijk had gevraagd om die bepaling te veranderen en af te zwakken in die zin dat de rol van de netten moet worden gevrijwaard. Dat was toen volgens mij al een heel duidelijk teken dat het GO! niet akkoord was met deze regeling.

U zegt dat het allemaal in OD II staat, maar wanneer men afwijkt van OD II, wanneer bijvoorbeeld één net veel minder krijgt dan het percentage waarin voorzien is in het marktevenwicht van OD II, en het een inhaalmanoeuvre beloofd krijgt, dan is dat op zichzelf niet klaar. Men moet bijvoorbeeld duidelijke afspraken maken over de termijn waarbinnen men die inhaalbewegingen gaat spreiden. Het zijn dingen die men niet informeel doet, maar dingen waar klare afspraken over worden gemaakt. Indien dat allemaal gebeurd was, dan hadden we deze discussie niet gehad.

Ik kan alleen maar de heer De Ro bijtreden dat in u in de discussie van 13 maart dingen hebt gezegd die niet kloppen. Ik zeg niet dat u bewust de waarheid hebt verdraaid. U hebt waarschijnlijk uw wensen voor werkelijkheid genomen.

Minister, er bestaat een Frans spreekwoord: 'Qui ne dit mot, consent'. Als men u niet tegenspreekt, gaat men akkoord. Ik heb de indruk dat u daarvan uitgaat. Als u tegen iemand spreekt en die spreekt u niet tegen, bent u blijkbaar van oordeel dat hij het met u eens is. Wel, dat is voortvarendheid. U neemt uw wensen voor werkelijkheid aan. Ik denk dat het dat is wat hier is gebeurd. Dat is geen goede werkwijze. Mijn voornaamste besluit is dat u in deze hele kwestie slordig tewerk bent gegaan. Ik hoop dat dat niet meer het geval zal zijn bij de volgende minister.

De voorzitter: De heer Wienen heeft het woord.

De heer Wim Wienen: Minister, misschien spreken we het best eerst af welke gelaatsuitdrukkingen al dan niet toegestaan zijn. Ik zou u niet opnieuw willen krenken.

Dit blijft toch fascinerend. U stelt over de gemaakte afspraken dat drie van de vier betrokkenen het wel hadden begrepen. Zij wisten volgens u wel waarover het ging, alleen mevrouw Verdyck niet. Is mevrouw Verdyck volgens u dan niet verstandig genoeg om die afspraken te begrijpen? Heeft zij zitten slapen waardoor zij de afspraken niet heeft begrepen? Of is mevrouw Verdyck te kwader trouw? Het moet wel een van die zaken zijn als zij als enige van dat gremium het niet heeft begrepen.

Daarom fascineert haar brief mij zo erg. Het wapen waarmee zij uithaalt, is namelijk niet klein. Toen zij die brief aan de commissievoorzitter richtte, wist mevrouw Verdyck volgens mij zeer goed wat het effect en het gevolg daarvan zouden zijn. In het begin heeft ze dat misschien zelfs onderschat. De voorzitter heeft met haar gebeld om te vragen wat hij al dan niet mocht doen met die brief, of hij die brief eventueel aan het parlement mocht voorleggen. Hij heeft haar dus duidelijk gemaakt dat de brief die ze had geschreven zwaarwichtig was. Toch heeft ze zich centraal in het schietkraam van de andere betrokkenen gezet. Ze had dus een reden om dat te doen. Dat blijft mij fascineren.

Ik heb zeer aandachtig geluisterd toen u zei: "Ik ga vertellen waarom ik die mondelinge afspraak heb gemaakt." Ik dacht dat u zou uitleggen waarom die afspraak mondeling is gemaakt. U hebt echter gewoon uitgelegd waarom die afspraak werd gemaakt. Ik denk dat iedereen wel begrijpt waarom die afspraak is gemaakt. Mij fascineert het waarom die afspraak nu precies mondeling is gemaakt. Het gaat namelijk niet om een kleine zaak, maar om iets dat de broze evenwichten tussen de verschillende schoolnetten in gevaar zou kunnen brengen en nu blijkbaar toch wel enigszins in gevaar heeft gebracht. Het gaat om heel veel

geld. Je zou er toch van uitgaan dat zulke afspraken op papier worden gezet en ondertekend. Dat zou behoorlijk bestuur zijn.

Ik vind het niet concreet afspreken, noch over timing, noch over hoe een en ander in zijn werk moet gaan en daarover enkel tot een mondeling akkoord komen op een vergadering, zeer eigenaardig. Ik zou graag weten waarom jullie dat zo hebben gedaan. Om de grenzen van de wettelijkheid af te tasten? Want er is OD II, waarin de verdelingen duidelijk worden bepaald. Of is men zelfs over de grenzen van de wettelijkheid gegaan? Dat zou een reden zijn om het niet op papier te zetten. Ik vind dit getuigen van onbehoorlijk bestuur. Het is een zware interpretatiefout van de minister om te verwachten dat men over zoiets belangrijks even een mondelinge afspraak kan maken, iedereen met de neuzen in dezelfde richting buiten wandelt, er niets meer zal veranderen aan die afspraak en er nooit meer tegenspraak over zal zijn.

Minister, als u dat hebt gedacht, bent u echt verschrikkelijk naïef geweest. En als er iets is dat een minister, zeker van een belangrijk departement als Onderwijs, net niet mag zijn, is het wel naïef.

Minister, waarom is die afspraak alleen mondeling gemaakt? Waarom werd daarover nooit een letter op papier gezet?

De voorzitter: Minister Smet heeft het woord.

Minister Pascal Smet: Voorzitter, er is maar één duidelijke vraag. Ik denk niet dat ik iemand van de oppositie zal kunnen overtuigen. Ik zal dus niet herhalen wat ik daarnet heb gezegd.

Ik kan alleen maar zeggen dat drie van de vier betrokkenen mijn stelling onderschrijven. Het akkoord is niet beperkt tot vier, om de eenvoudige reden dat OD II heel duidelijk is. Daarmee heb ik meteen de volgende vraag beantwoord. Het is de wet. Het decreet is heel duidelijk. De middelen verdeel je op basis van de verdeelsleutel. Dat is het uitgangspunt. De capaciteitsmiddelen vallen onder die verdeelsleutel.

In 2010 hadden we drie of vier maanden of liever – vooraleer u zegt dat ik weer iets verkeerd heb gezegd – een paar maanden de tijd om ervoor te zorgen dat al die kinderen een plaats hadden. Ik wil u erop wijzen dat ik mensen ken – niet meteen hier, maar wel hierbuiten – die hadden gewed – en gehoopt – dat ik daar niet in zou slagen, zodat ze mijn ontslag zouden kunnen vragen. Ik zal u iets vertellen: indien ik daar tegen 1 september niet in was geslaagd, zou ik ook weg geweest zijn.

Maar we zijn er wel in geslaagd. De reden dat we erin geslaagd zijn, is dat we op die drie maanden tijd hebben geoordeeld, dankzij uiteraard de inzet van het GO!, maar ook van het vrij onderwijs. Als je dan toch in de redenering van het broos evenwicht zit: dat vrij onderwijs heeft wel middelen ‘niet geclaimd’. Zo heeft mevrouw Van Hecke het gezegd. Zij zouden het meeste baat hebben gehad met een schriftelijke afspraak. Op dat moment wisten we wat de geldende regelgeving was. Dat is meteen ook een antwoord waarom het niet beperkt kon zijn tot die vier. De regelgeving is er. Alleen hadden we afgesproken dat we – en het vrij onderwijs ging daarmee akkoord – die middelen zouden inzetten daar waar er projecten waren, omdat het een absolute prioriteit was en vandaag nog steeds is dat elk kind elk jaar een plaats kon hebben en we om budgettaire redenen geen meerjarenbegroting konden hebben. Dat was het hele uitgangspunt.

Ik heb vorige week mevrouw Van Hecke toch horen zeggen dat als ze het opnieuw moest doen, ze het op dezelfde manier zou doen. Mocht ik het opnieuw doen, ik zou wel iets anders doen. Ik zou al mijn gesprekken opnemen.

Mevrouw Elisabeth Meuleman: Ik erken de dringendheid van het capaciteitsprobleem. Ja, er moesten stoeltjes komen in september. We hadden dat vroeger kunnen aanpakken en dat was perfect voorspelbaar, al van de legislatuur daarvoor. Maar goed, daar kunt u niets aan doen. Het is een erfenis van uw voorganger waarmee u bent geconfronteerd. U moest snel

handelen. Geeft u dat de toelating om een stuk in de illegaliteit te gaan handelen en via een mondelinge afspraak af te wijken van OD II? (*Opmerkingen van minister Pascal Smet*)

Waarom hebt u dan niet gewoon één regeltje aan het decreet toegevoegd, dat inderdaad stelt dat u het zo gaat aanpakken en dat duidelijk maakt hoe lang die afspraak geldt? Waarom hebt u dat niet gedaan? Wat een rare manier van werken!

Er zijn toch nog zaken die snel moeten gaan. Dat betekent niet dat u de dingen zomaar via mondelinge afspraken kunt oplossen, die achteraf voor gigantische problemen zorgen, zeker als het gaat over iets als een evenwicht tussen de netten. Dat is voor mij onvoorstelbaar! Hoe lang duurt het om een afspraak op papier te zetten en te formaliseren, toch geen eeuwigheid. Dat het snel moest gaan, kunt u niet als excuus inroepen om zaken niet wettelijk te verankeren. Dat begrijp ik niet.

De heer Jo De Ro: Minister, u herhaalt nog eens, een beetje tot spijt van wie het benijdt, dat bij de hoorzitting drie mensen a hebben gezegd en één b, dus hebben de drie gelijk. Ik keer het nu om. Over 2014 zeggen de drie netten zeer duidelijk dat er geen akkoord is. U blijft over 2014 angstvallig zwijgen in uw antwoorden, omdat u weet dat uw uitspraken in dit parlement wel worden genotuleerd, letterlijk, en worden opgenomen.

Spijtig genoeg bestaat er inderdaad geen verslag van de vergaderingen in 2010, want dan hadden heel veel problemen vermeden kunnen worden. Voor 2014 bestaan die uitspraken wel en ze zijn weerlegd. Ik herhaal de vraag voor een laatste keer. Het zou u sieren, zoals mevrouw Meuleman en de heer Bouckaert hebben gezegd, als u zegt dat u in het vuur van het debat, waarbij u vooral geagiteerd was dat we die nota überhaupt al hadden, te ver bent gegaan. Op mijn vraag of alle netten ermee akkoord gaan, hebt u tot drie keer toe de kans laten liggen om enige voorzichtigheid in te bouwen. Dan moet u nadien niet verbaasd zijn dat de bewoordingen 'de waarheid niet zeggen' of 'liegen' hier opduiken. We moeten er geen semantische discussie over voeren. De heer Bouckaert en ik blijven zeggen 'de waarheid geweld aandoen' of 'met de waarheid een loopje nemen', anderen hebben gesproken over 'liegen'.

U zegt dat er een akkoord is op basis van het woord van twee mensen, wat u blijkbaar zeer hoog opneemt, want u gebruikt het voortdurend over 2010 à decharge. Als zij nu zeggen dat er geen akkoord is over 2014, dat er geen akkoord is bereikt over de afsprakennota waar de interpellatie over ging, hebt u ons de waarheid niet verteld en hebt u op 13 maart 2014 gelogen.

U zegt nogmaals: de wet is de wet. Maar blijkbaar is de wet niet de wet om 171 miljoen euro te verdelen. Mevrouw Meuleman heeft overschot van gelijk dat één eenvoudig artikel in de jaarlijks wederkerende verzameldecreten volstaat. U hebt de kans gemist in OD XXI, OD XXII en OD XXIII. Men had zelfs vorige week of vandaag nog een amendement kunnen tekenen met de meerderheid om het alsnog te regelen in OD XXIV. Wel, u hebt in het parlement elke mogelijkheid om dit op te lossen angstvallig vermeden. Het is dan inderdaad niet raar dat de oppositie, voor wie het nog net iets belangrijker is om de meerderheid en vooral de uitvoerende macht te controleren, daar vragen over stelt.

Ik denk dat het u is ingepompt of dat u het uzelf hebt ingepompt om 2014 te vermijden. Die afsprakennota gaat over de toekomst. Mij baart het zorgen dat we vandaag in de allerlaatste vergadering van de commissie Onderwijs zitten en dat we weten dat die afsprakennota niet wordt gedragen door alle netten, want we hebben de bewijzen hier op tafel in de Handelingen. Dat hebben de netten hier zelf bevestigd.

U laat opnieuw de gelegenheid voorbijgaan om te zeggen dat u daar, sorry, misschien te voortvarend in bent geweest, dat er nog geen akkoord is en nog geen definitieve tekst. Had u dat op 13 maart 2014 gezegd, hadden mevrouw Meuleman en ik, en wie zich erbij heeft aangesloten, onder anderen mevrouw De Knop, er geen spel meer van gemaakt. Dan hadden we gezien dat u weer eens geen akkoord hebt, maar dan was de waarheid ten minste van bij het begin verteld en hadden we dit schouwspel met hoorzittingen niet moeten meemaken. Het

blijft zeer spijtig dat er over zo'n belangrijke materie is vergaderd zonder verslag. En als er wel verslagen bestaan, blijft u angstvallig vermijden om te zeggen dat er effectief geen akkoord is.

De heer Boudewijn Bouckaert: Ik sluit me aan bij de heer De Ro. Op 13 maart 2014 hebt u inderdaad gezegd dat er een akkoord was tussen de netten over de huidige afsprakennota, minister, en dat was er dus niet. Omdat u zei dat er een akkoord was, heb ik de motie van mevrouw Meuleman en de heer De Ro niet ondertekend! Ze zijn het mij komen vragen, en ik heb het niet gedaan, omdat u had verklaard dat de netten akkoord gingen en daar wilde ik niet tussen gaan fietsen. Dan voel ik me wel gepakt, minister, als ik achteraf hoor dat die afspraak er niet is. In die zin hebt u mijn stemgedrag beïnvloed.

De netten werken grotendeels – voor 90 procent – met overheidsgeld, met het geld van de Vlaamse belastingbetaler. Dat zijn geen privépartners die deals mogen sluiten, dat zijn openbare instellingen. Ze werken met overheidsgeld, misschien niet in juridische maar dan toch zeker in sociale zin. De belastingbetaler heeft het recht om te zien hoe met dat geld wordt omgesprongen. Dan vind ik het maar normaal dat belangrijke deals zoals de inzet van de capaciteitsmiddelen, hun beslag vinden in decretale bepalingen.

Misschien was er in 2010 een noodsituatie. Goed dat u dat à la minute oplost. We hebben daar best begrip voor, maar zoals de heer De Ro zegt, al vier jaar aan een stuk moeten we bij al die OD's discussiëren over de meest extravagante amendementen. Dat komt straks ook nog. De kans om dat in betere akkoorden te gieten werd gemist. Ik blijf bij mijn besluit: hier is sprake van slordig beleid.

De voorzitter: De heer Wienen heeft het woord.

De heer Wim Wienen: Minister, u hebt op mijn vraag waarom de afspraak mondeling werd gemaakt, weer geantwoord dat de problematiek weer zo urgent was. U legt het zwaartepunt op OD II, want dat is de wet. Ik kan me niet van de indruk ontdoen dat de afspraak niet op papier werd gezet en ondertekend door alle betrokkenen omdat u de grenzen van de wettelijkheid met die afspraak hebt overschreden. U had het inderdaad, zoals de collega's zeggen, in het verleden al kunnen oplossen, desnoods door het decreet aan te passen. Men had dat zelfs in een amendement kunnen gieten. Men heeft toch altijd weinig zin om de Raad van State te raadplegen. We hebben nu toch die teneur bij OD XXIV, we kunnen straks misschien nog een nieuw amendement bespreken. We zijn dat toch gewoon. Kern van de zaak blijft dat ik de indruk blijf hebben dat u de wet hebt overtreden.

De collega's zijn mild vanuit het motto 'het doel heiligt de middelen'. Maar ik heb ministers al voor minder weten aftreden dan voor het overtreden van de wettelijke bepalingen.

De voorzitter: Minister Smet heeft het woord.

Minister Pascal Smet: Uiteraard hebben we de wet niet overtreden. De verdeelsleutel geeft aan de verschillende netten geld. Als een van die netten zegt: we moeten dat geld op dit moment niet hebben, en dat is gebeurd, dan kunnen we dat geld verdelen met hun akkoord. Dat is gebeurd.

We willen op termijn het evenwicht herstellen. *(Opmerkingen van mevrouw Elisabeth Meuleman. Rumor)*

Wacht even! We willen dat het evenwicht op termijn hersteld wordt. Op dat moment wou men geen afbreuk doen aan de verdeelsleutel. Dat is toch de logica zelf! De verdeelsleutel is het resultaat, mevrouw Meuleman, van een scholenoorlog en van het Schoolpact! *(Opmerkingen van mevrouw Elisabeth Meuleman)*

Neen, neen, neen!

Bij Design Build Finance Maintain (DBFM) hebben we het percentage toen inderdaad opgetrokken van 70 naar 81 procent omdat dat voor de operatie betaalbaar was, tenzij ik me

vergis, we moeten dat voor alle zekerheid eens nagaan. Er is wat de vierkante meters betreft wel rekening gehouden met OD II, maar niet wat betreft de 70 en 81 procent. We hebben dat hier niet gedaan omdat we dan nooit een akkoord zouden hebben bereikt.

Wie een beetje historisch besef heeft van onderwijs, weet dat als we drie maanden tijd hadden, we dat gingen veranderen. Nogmaals, men valt terug op de wettelijke situatie. Dat is de reden waarom het niet schriftelijk is gebeurd. Dat is ook de reden waarom men in de Guimardstraat ook wist: dit is de wettelijke situatie. Dat leek me de meest correcte houding op dat moment.

We hadden het verslag van vorige week nog niet gekregen. Ik meen me toch te herinneren, en ik heb het nagevraagd bij mevrouw Helsen en anderen, dat de heer Delbaere op een bepaald moment heeft gezegd: de nota werd daar afgeklopt omdat ze mocht worden verstuurd naar de lokale taskforce om ze toe te lichten. Dat heb ik zo begrepen. Dat heb ik op de vergadering zelf ook zo begrepen, dat ze verstuurd mocht worden. Dat heb ik vorige week al gezegd. De nota is intussen verstuurd aan de taskforces, ze zal met hen worden besproken. Dan komt ze in functie van de opmerkingen terug.

Ik zal hier niets meer aan toevoegen, de leden van de oppositie kan ik toch niet overtuigen.

De voorzitter: De heer De Ro heeft het woord.

De heer Jo De Ro: Het probleem is, hoe meer vergaderingen van de commissie Onderwijs men bijwoont, hoe beter men inziet dat u voortdurend argumenten aanhaalt die de ene keer wit zijn en de andere keer zwart. In het halfjaar dat ik deze commissie actief volg, heb ik u al verschillende keren horen zeggen: de wet is de wet. Maar alleen als het in dezen moet worden toegepast, is het niet de wet, en dan moeten wij begrip hebben voor een historische schoolstrijd van vóór 1960 die in 1991 uitmondde in de verdeling van OD II.

Dat is de wet, daar gaan we allemaal in mee. We kunnen moeilijk anders, dat staat daarin, u kunt dat opzoeken. Maar nu wordt dat vier jaar niet toegepast, nu is de wet niet meer de wet. Dan volstaat een vergadering op de zevende verdieping van het Consciencegebouw en dan wordt er zelfs niemand aangesteld om daar verslag van te maken. Oké, in 2010 wist niemand aan de tafel dat het uiteindelijk over 171 miljoen euro ging. Uiteraard niet. Het ging toen over vier steden: Halle-Vilvoorde, Gent, Antwerpen en Brussel. Uiteraard was dat het begin. Maar zelfs al voor vier steden en al ging het maar over 1 miljoen euro, de wet is de wet.

Wie de wet niet toepast, moet gewoon naar de decretale en wetgevende geschiedenis van ons land kijken. Die persoon hoeft daarvoor geen jurist te zijn. Indien dit wordt gemotiveerd, kan perfect in een wet worden ingeschreven dat een andere wet gedurende een tijdje niet zal worden toegepast. Dat moet op een bepaalde periode slaan, maar die periode kan zelfs nog worden verlengd.

Minister, dat is niet gebeurd. U gebruikt ten aanzien van de oppositie steeds het argument dat de wet de wet is. Dit argument bijt u echter in het been. U hebt dit principe gedurende 4,5 jaar zelf niet toegepast. Het gaat nochtans om een belangrijke materie die sindsdien enkel in belang is toegenomen. Het aantal gemeenten is gestegen. De middelen zijn toegenomen. U hebt hier steeds zeer geloofwaardig verklaard dat de wet de wet is. U hebt die geloofwaardigheid echter willens nillens ondergraven door de wet in dit geval niet toe te passen.

Hetzelfde geldt in feite voor de mensen die hier hebben getuigd. Vorige week waren ze zo geloofwaardig dat heel uw verdediging erop steunde. U leunde vorige week bijna letterlijk op mevrouw Van Hecke en op haar woorden. Ook vandaag vertelt u iedereen die het wil horen dat die dame veel leerlingen vertegenwoordigt. De heer die haar en u gelijk heeft gegeven, vertegenwoordigt ook leerlingen. De enige die iets anders verklaart, vertegenwoordigt een ander percentage van de leerlingen. U telt die drie meningen op en dat volstaat volgens u om te stellen dat wij het verkeerd hebben en dat u niet hebt gelogen.

U moet het verslag eens nalezen. Over de situatie in 2014 kunnen we dit in elk geval niet zeggen. Er is geen door de netten ondertekende afsprakennota waarmee de netten zich akkoord hebben verklaard. Dat is zeer duidelijk.

Minister, u mag me van kwade wil betichten. U mag ons alle vier van kwade wil betichten. U kunt zelfs heel de oppositie daarvan beschuldigen. Hier wordt echter zeer nauwkeurig genotuleerd. U kunt het verslag herlezen. Wat de situatie in 2014 betreft, is hier duidelijk verklaard dat er nog geen akkoord is. Er is een voorlopige tekst verspreid. Die tekst is bestemd voor onderhandelingen en is naar de lokale taskforces gestuurd. Het zou er maar aan mankeren. U hebt zelf terecht aangehaald dat de lokale taskforces met die nota moeten werken.

Wat de argumenten betreft die u vandaag opnieuw gebruikt, moet u een keuze maken. Als mevrouw Van Hecke en de heer Delbaere uw steunpilaren zijn met betrekking tot de situatie in 2010, moet dit ook voor de situatie in 2014 gelden. Indien dit niet het geval is, is de wet voor alles en iedereen de wet.

Nood breekt wet. Af en toe kan tijdelijk van de wet worden afgeweken. In dat geval moet u dat echter repareren. Daar bestaat zelfs een term voor, namelijk een reparatiedecreet. Soms worden die decreten ook wel vuilbakdecreten genoemd. Dat is in dit geval niet correct.

Wat reparatiedecreten betreft, zijn hier al een aantal locomotieven en treinstellen gepasseerd. Er zijn heel wat amendementen en artikelen ingediend, maar geen enkele keer gaat het hierover. Op een bepaald ogenblik ging het wel over kasten en stoelen in de Consciencestraat. Volgens velen trek ik dit er bij de haren bij. Dat klopt niet. Ook in dat geval gaat het immers om een verdeling tussen de netten. De juiste verdeelsleutel wordt geïnstitutionaliseerd en in decreten opgenomen.

Minister, we vinden dat blijkbaar belangrijk als het om een afgedankte kast of stoel gaat. Waarom vinden we dit dan niet belangrijk als het om 171 miljoen euro gaat?

De voorzitter: De heer Wienen heeft het woord.

De heer Wim Wienen: Het gaat hier toch om een ongelooflijke werkwijze. Urbanus zou deze manier om een en ander in orde te brengen ‘trucare foefelare’ noemen. Als we alle elementen van het antwoord van de minister bij elkaar leggen, wordt het echter duidelijk.

Minister, u hebt zich ertoe geëngageerd dat u ervoor zou zorgen dat alle kindjes een stoeltje zouden hebben. U hebt dat in uw antwoorden meermaals verklaard. Indien dat niet zou gebeuren, zou u zelfs vertrekken. U hebt OD II gewoon aan de kant geschoven om uw ministerieel hachje te redden.

Een parlementaire democratie is op een bepaalde wijze opgebouwd en bestaat uit een rechterlijke macht, een wetgevende macht en een uitvoerende macht. U maakt deel uit van de uitvoerende macht. U moet de wetten uitvoeren en niet aan de kant schuiven. Een minister die de wetten aan de kant schuift, kan onmogelijk minister blijven. Ik vind dit een minister onwaardig.

Minister Pascal Smet: Ik heb net een perscommuniqué van Groen gelezen waarin me wordt gevraagd een omzendbrief met betrekking tot de hoofddoeken te verzenden. Het Grondwettelijk Hof heeft echter verklaard dat dit de bevoegdheid van het GO! en niet van de Vlaamse Regering is. Er wordt me gevraagd iets onwettelijks te doen. Ik meld dit gewoon even terzijde. *(Opmerkingen. Rumor)*

De heer Wim Wienen: Minister, ik hoor niet bij Groen. Volgens mij zijn de mensen van Groen zeer gelukkig dat ik geen lid van die partij ben. *(Opmerkingen)*

Ik doe enkel een paar zeer eenvoudige vaststellingen. U hebt de wet uit eigenbelang aan de kant geschoven. Om met betrekking tot het capaciteitsdossier te kunnen scoren, hebt u de wet

overtreden. Zo eenvoudig is het. U hebt de wet even aan de kant gelegd en besloten de wet niet uit te voeren. Dat kan voor een minister niet.

Mevrouw Elisabeth Meuleman: Voorzitter, ik zou nog graag namens de oppositie een motie aankondigen.

De voorzitter: De secretaris wijst me erop dat die motie ten laatste maandag om 17 uur moet worden ingediend.

De interpellaties zijn afgehandeld.

– *De heer Boudewijn Bouckaert, voorzitter, treedt als voorzitter op.*

■

Vraag om uitleg van mevrouw Kathleen Helsen tot de heer Pascal Smet, Vlaams minister van Onderwijs, Jeugd, Gelijke Kansen en Brussel, over de evaluatie van het decreet betreffende het volwassenenonderwijs - 1171 (2013-2014)

De voorzitter: Mevrouw Helsen heeft het woord.

Mevrouw Kathleen Helsen: Voorzitter, de evaluatie van het decreet betreffende het volwassenenonderwijs is in de themazetting van het onderwijskundig beleids- en praktijkgericht wetenschappelijk onderzoek (OBPWO) voor 2011 opgenomen. Er is slechts één dossier ingediend. Dit dossier is met betrekking tot de beleidsrelevantie door de beleidscommissie OBPWO en met betrekking tot de wetenschappelijkheid door het Fonds Wetenschappelijk Onderzoek (FWO) als onvoldoende beoordeeld.

Bijgevolg werd overgestapt op een nieuw concept waarbij het de bedoeling was om met een breed gedragen visietekst input te geven aan een volgende Vlaamse Regering. Hiertoe werden verschillende beleidsgroepen opgericht met participatie van een brede groep van stakeholders. Na een aantal vergaderingen van de verschillende beleidsgroepen werd dan op basis van de insteek van deze beleidsgroepen bij het begin van dit schooljaar een sneuveltekst gelanceerd met een globale toekomstvisie voor het volwassenenonderwijs. Na een eerste bespreking van deze sneuveltekst in de verschillende beleidsgroepen werden alle nog geplande vergaderingen afgelast.

Minister, is het de bedoeling dat u nog in deze legislatuur de evaluatie van het decreet Volwassenenonderwijs afrondt? Zo ja, op welke manier zal de evaluatie verder worden aangepakt? Wat is het statuut van de sneuveltekst en wordt die nog verder gebruikt in de evaluatie van het decreet Volwassenenonderwijs?

De voorzitter: Minister Smet heeft het woord.

Minister Pascal Smet: Momenteel werkt de administratie op basis van de besprekingen in de thematische werkgroepen de visienota uit. Omdat we het van groot belang vinden dat de stakeholders ook in het vervolg van dit proces betrokken worden, zal de administratie hen in de loop van de maand mei 2014 uitnodigen voor een rondetafelconferentie, waarop de visietekst voorgesteld en besproken zal worden. De visienota zal dan samen met de opmerkingen en het verslag van de rondetafelconferentie afgeklopt worden ofwel als geheel overgemaakt aan degenen die over een nieuwe regering onderhandelen, zodat zij met kennis van zaken daar afspraken over kunnen maken.

De voorzitter: Mevrouw Helsen heeft het woord.

Mevrouw Kathleen Helsen: Minister, dank u wel. De informatie die u geeft, is totaal nieuw en enigszins verassend. Ik moet immers vaststellen dat degenen die betrokken zijn in de beleidsgroepen, niet op de hoogte zijn van de vergadering die in mei zou zijn gepland. Dat is een nieuw initiatief waarvan de mensen nog niet op de hoogte zijn. Ik weet wel dat de

partners die actief zijn op het terrein binnen het volwassenenonderwijs, vragende partij zijn om er ernstig werk van te maken en nog voor september 2014 een aantal maatregelen te nemen.

Ze wijzen er heel duidelijk op dat uit de evaluatie die is gemaakt, blijkt dat er een aantal knelpunten zijn binnen het volwassenenonderwijs. Ze vragen dat er voor 1 september nog bijstellingen kunnen gebeuren omwille van het feit dat het anders voor een aantal centra zeer moeilijk wordt om te kunnen blijven doen wat wij van hen verwachten.

Minister ik zou willen vragen om de verschillende partners die betrokken zijn geweest bij de bespreking van de sneuveltekst in de verschillende beleidsgroepen, zo vlug mogelijk op de hoogte te brengen en ook duidelijkheid te scheppen in het verder af te leggen parcours.

U zegt dat men in mei opnieuw zal samenkomen. Is in de planning voorzien dat er nog bijstellingen mogelijk zijn in de richting van september, wat op basis van de evaluatie nodig blijkt te zijn, of zal dat pas later dan 1 september kunnen gebeuren?

De voorzitter: Minister Smet heeft het woord.

Minister Pascal Smet: Laten we daarvoor de vergadering van mei afwachten. Het klopt dat de mensen nog moeten worden uitgenodigd.

De voorzitter: Mevrouw De Knop heeft het woord.

Mevrouw Irina De Knop: Minister, ik dacht dat was vooropgesteld dat er voor het volwassenenonderwijs een wetenschappelijk onderbouwde evaluatie zou komen. Daar is nu blijkbaar van afgeweken, men heeft dat plan opzijgezet. Mag ik de reden kennen waarom er geen wetenschappelijk onderbouwde evaluatie heeft plaatsgevonden?

De voorzitter: Minister Smet heeft het woord.

Minister Pascal Smet: Er is al wel een tussentijdse evaluatie gebeurd. Er is op een bepaald moment gezegd dat we naar een grotere wetenschappelijke evaluatie zouden gaan, maar ondertussen is het decreet gewijzigd en hebben we vanuit het veld nieuwe vragen gekregen. Ook het hele verhaal van de leerwinkel komt ertussen. Daarom is er in overeenstemming met Werk voor geopteerd om eerder naar een visietekst te gaan om op basis daarvan de werkzaamheden voort te zetten. Er is dus al een tussentijdse evaluatie geweest en er is nog een cursistenbevraging aan de gang.

De voorzitter: Mevrouw De Knop heeft het woord.

Mevrouw Irina De Knop: Wie voert de cursistenbevraging uit? Gebeurt dat door het departement zelf?

Minister Pascal Smet: Ik zal u de details daarvan laten overmaken.

Mevrouw Irina De Knop: Ik houd u daar dan wel aan.

Minister Pascal Smet: Mevrouw De Knop, alles wat ik in deze commissie al heb beloofd, is uitgevoerd.

Mevrouw Irina De Knop: Ik zou echt graag de details daarvan kennen.

De voorzitter: Mevrouw Helsen heeft het woord.

Mevrouw Kathleen Helsen: Minister, u zegt dat er een conferentie is gepland in de maand mei. Ik had ook gevraagd wat het statuut is van die sneuveltekst. Wordt daarmee voortgewerkt? Is dat de basis om in mei verder aan de slag te gaan in die conferentie?

De voorzitter: Minister Smet heeft het woord.

Minister Pascal Smet: Dat is de basistekst. Iedereen kan daar opmerkingen over geven. Op basis van die opmerkingen zal worden gekeken of die tekst moet worden herwerkt. Iedereen heeft nog reële inspraak.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

■

Vraag om uitleg van mevrouw Irina De Knop tot de heer Pascal Smet, Vlaams minister van Onderwijs, Jeugd, Gelijke Kansen en Brussel, over de oprichting van één centrale dienst om onbetaalde schoolfacturen te innen - 1194 (2013-2014)

De voorzitter: Mevrouw De Knop heeft het woord.

Mevrouw Irina De Knop: Minister, steeds meer ouders hebben problemen om de schoolfacturen van hun kinderen te betalen. Een gevolg daarvan is dat heel wat scholen vandaag een beroep doen op een incassobureau om die onbetaalde rekeningen te kunnen innen. Armoedeverenigingen en de vzw SOS Schulden Op School keuren deze praktijk af.

Minister, u hebt gezegd dat u daar een einde aan wilt stellen door een centrale dienst op te richten, die op een sociaal verantwoorde manier het achterstallige saldo bij de ouders zal innen. Volgens berichtgeving in de media zou zowel het GO! als het Vlaams Secretariaat van het Katholiek Onderwijs (VSKO) voorstander zijn van het plan, maar wel nog een aantal onduidelijkheden zien. Zo vraagt het VSKO zich af hoe het systeem precies in zijn werk zal gaan en wie de kosten ervan zal dragen.

Er zijn echter ook minder positieve reacties, onder meer van het Netwerk tegen Armoede, dat vreest dat de aanpak met een centrale dienst net een omgekeerd effect zou kunnen hebben. Volgens de organisatie maakt het voorstel de weg vrij voor de oprichting van wat zij een ‘Vlaams incassobureau’ noemen, waarbij de werking van de centrale dienst ook kan worden uitbesteed en de focus minder op het sociale zou komen te liggen. Het netwerk pleit niet alleen voor een centrale dienst in de schoot van de administratie Onderwijs, in samenwerking met de dienst Welzijn, maar ook voor een afbetalingsplan met mogelijkheden tot kwijtschelding van schulden.

In antwoord op mijn vraag in de plenaire vergadering van 29 januari 2014 gaf u aan dat er verschillende mogelijkheden zijn voor scholen om met ouders met betalingsproblemen om te gaan. De scholen hebben daarin een heel grote autonomie. De schoolfactuur en de betaling ervan vallen onder die bevoegdheid.

Minister, naar aanleiding van uw nieuwe communicatie heb ik een aantal vragen voor u. Wat zijn concreet de taken van die centrale dienst? Wat houdt een inning op een sociaal verantwoorde manier voor u precies in? Wie zal controle uitoefenen op de werking en de kwaliteit van de dienst? Wanneer zal de dienst operationeel zijn? Op welke manier zult u dat nog kunnen verwezenlijken?

Is er voor de scholen nog steeds ruimte voor maatwerk, zoals het spreiden van betalingen, het aangaan van bepaalde samenwerkingsverbanden met welzijnspartners, OCMW's enzovoort? Kunnen scholen desgewenst de facturatie en de betaling ook volledig in eigen beheer blijven doen, indien zij dat zouden wensen?

De heer Boudewijn Bouckaert: Minister, een aantal maanden geleden hebben we in de plenaire vergadering een debat gehad over het probleem van de onbetaalde schoolfacturen. Toen is gezegd dat de kosten van het onderwijs beter bewaakt moeten worden. Er moet een kostenbeheersingsbeleid gevoerd worden, omdat blijkt dat die kosten de pan uit rijzen, wat een aantal onbemiddelde gezinnen in de problemen brengt. Dat moet een eerste prioriteit zijn, via de wegen waarover u beschikt. Welke die wegen zijn, daar heb ik nu niet meteen zicht op.

Men moet wel opletten met zo'n gecentraliseerd incassobureau, om het zo te noemen. Ik zou niet graag zien dat dat incassobureau het voorwerp wordt van allerlei politiek gelobby, waarbij sommige groepen druk beginnen uit te oefenen om bepaalde schulden kwijt te schelden, zodat de gezinnen – vaak zijn het ook gezinnen die het niet breed hebben, maar wel

stipt hun facturen betalen – ontmoedigd worden. Het mag niet het voorwerp worden van goedkope, soms electoraal geïnspireerde vrijstellingspolitiek.

Zo'n centraal incassobureau moet volgens zeer objectieve criteria te werk gaan. Dat kan milder te werk gaan dan zuiver in de private sector, met het uitsmeren van schulden. Maar het mag geen systeem worden waarbij bepaalde groepen, die politiek goed kunnen lobbyen, van schulden worden vrijgesteld, terwijl anderen wel moeten betalen. Dat is iets wat bewaakt moet worden. Schulden moeten in principe betaald worden. Over de manier waarop kan gediscussieerd worden.

De voorzitter: Minister Smet heeft het woord.

Minister Pascal Smet: Voor alle duidelijkheid, mevrouw De Knop: ik heb daar niet over gecommuniceerd. Het stond wel in de krant, omdat we traditiegetrouw overleggen. Het klopt dat dat loopt, maar omdat ik wist dat we dat niet meer rond zouden krijgen voor het einde van deze legislatuur, hebben we daar niet meer actief over gecommuniceerd.

Wij zijn inderdaad aan het bekijken of een centrale dienst dat kan doen, rekening houdend met principes van privacy, vertrouwelijkheid, sociale benaderingswijze, financiële draagkracht. Ik blijf heel algemeen, omdat er nog een aanbesteding moet volgen. Daar is al werk rond gebeurd. Het idee is dat een onderwijsinstelling dan onbetaalde schoolfacturen zou kunnen innen op basis van een 'service level agreement' tussen de dienstverlener en de onderwijsinstelling.

Zoals we het nu zien, blijft elke onderwijsinstelling uiteraard beslissen wat ze doet en blijft ze eigenaar van de schuldvordering. Dat betekent dat er inderdaad ook altijd ruimte zal zijn voor maatwerk. Ook op uw laatste vraag, of scholen de facturatie en de betaling ook volledig in eigen beheer kunnen blijven doen, is het antwoord 'ja'.

Hoe dat allemaal juist zal verlopen, is op dit moment nog voorwerp van gesprek. Het moet ook nog aanbesteed worden. Op basis daarvan zullen we ook zien of er überhaupt interesse is om dat te doen. Er moet nog een bestek gepubliceerd worden, dan volgt er een hele selectieprocedure, vervolgens lopen er nog onderhandelingen en gesprekken. Ik mag daar nu niet te veel over zeggen, om de onderhandelingen niet te hypothekeren. Het is de bedoeling dat er dan op basis daarvan een akkoord komt met een dienstverstrekker, die dan, op basis van de principes die ik daarnet heb genoemd, schoolfacturen zou kunnen innen. Dat is op dit moment in voorbereiding.

De voorzitter: Mevrouw De Knop heeft het woord.

Mevrouw Irina De Knop: Minister, het is vreemd dat u zegt dat u niet hebt gecommuniceerd want we hebben in de krant wel uitgebreid uw standpunt kunnen lezen. U had ook via de media kunnen laten weten dat het veel te vroeg was om er ook maar iets over te zeggen.

Minister Pascal Smet: In de vijf jaar dat ik minister ben, heb ik dat vele tientallen keren meegemaakt. Ik heb het opgegeven om dan te zeggen dat ik niet heb gecommuniceerd. Als u ooit minister zult worden, zult u dat ook meemaken.

Mevrouw Irina De Knop: Minister, ik kan alleen maar zeggen dat ik in de kranten uitgebreid uw standpunt kan lezen, en dat wanneer wij in de commissie een vraag stellen, u zegt dat u eigenlijk niets kunt zeggen.

Minister Pascal Smet: Dat is niet zo.

Mevrouw Irina De Knop: U zou dan ook in de media moeten zeggen dat u niets kunt zeggen.

Minister Pascal Smet: We hebben niets gezegd.

Mevrouw Irina De Knop: Laat ons deze non-discussie stoppen.

Minister, u werkt aan een centrale dienst. U ziet er bepaalde voordelen in ten opzichte van het bestaande systeem. Wat zijn voor u dan de voordelen voor de scholen, voor de verschillende netten? Welke remedie hoopt u toe te passen? Hoopt u vooral de administratieve overlast weg te nemen? Hoopt u daarmee te zorgen dat scholen over een groter budget beschikken? Hebt u een evaluatie over de kostenbeheersing in zijn algemeenheid gemaakt? Ik dacht toch te begrijpen dat er ook nog een evaluatie diende te komen over de kostenbeheersing, de werkingsmiddelen op school? In welke mate is die eraan voorafgegaan vooraleer men aan de oplossing werkt?

Minister Pascal Smet: We krijgen van de scholen veel signalen en vragen om de planlastvermindering te verminderen, om duidelijkheid over de prijs en de procedures te hebben. We hebben gemerkt dat er vragen zijn en vandaar dat er een voorstel is uitgewerkt dat overlegd is met de partijen. Omdat we het voorstel niet meer konden lanceren voor het einde van deze legislatuur, heb ik het zelf niet meer actief gecommuniceerd.

Mevrouw Irina De Knop: Als ik uw antwoord goed beluister, zegt u dat een centrale dienst die inningen doet, voor een deel de oplossing is die u ziet, samen met de scholen, om een einde te maken aan die toestand.

Minister Pascal Smet: De centrale dienst is een middel, is een dienstverlening aan de scholen. De scholen blijven altijd het initiatief houden en blijven eigenaar.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

– *Mevrouw Kathleen Helsen, ondervoorzitter, treedt als voorzitter op.*

■

Vraag om uitleg van de heer Boudewijn Bouckaert tot de heer Pascal Smet, Vlaams minister van Onderwijs, Jeugd, Gelijke Kansen en Brussel, over de verlenging van de studietijd in het hoger onderwijs - 1195 (2013-2014)

De voorzitter: De heer Bouckaert heeft het woord.

De heer Boudewijn Bouckaert: Voorzitter, minister, collega's, deze vraag gaat over de verlenging van de studietijd in het hoger onderwijs. Ere wie ere toekomt, maar deze vraag was oorspronkelijk gesteld door mevrouw Deckx. Zij heeft vorige week haar vraag ingetrokken, maar ik vond het zo'n goede vraag dat ik haar gevraagd heb of ik de vraag mocht overnemen. Zij had daar geen bezwaar tegen.

Sinds de hervorming van het hoger onderwijs tien jaar geleden werd doorgevoerd, haalt zo'n 70 procent van de studenten die aan een bacheloropleiding beginnen, zijn diploma. Recent werd ook de vaststelling gemaakt dat slechts één op de drie studenten in het hoger onderwijs binnen de geplande termijn van drie jaar een bachelordiploma behaalt. Uit cijfers van de Vlaamse databank blijkt dat dit aantal verder afneemt. Uit een antwoord op een schriftelijke vraag van mevrouw Vermeiren blijkt dat een bepaald percentage van de studenten heel slechte uitslagen behaalt. Een tiende van de studenten slaagt op geen enkel vak. 5800 van de 52.000 studenten op de hogescholen hebben geen enkel studiepoint behaald in hun eerste jaar. De percentages van de scholen verschillen. Een uitschieter is bijvoorbeeld de hogeschool Limburg waar het om 16 procent gaat. Dat zijn toch wel dramatische cijfers.

De vicerector Onderwijs van de KU Leuven bevestigt niet alleen die cijfers, maar merkt terecht op dat deze ontwikkelingen niet alleen een verkwisting van publieke middelen zijn, maar ook de ouders op kosten jagen. Bovendien vertraagt dit de instroom van deze studenten op de arbeidsmarkt. Daarenboven leidt het feit dat studenten vakken, waarvoor ze niet geslaagd zijn, kunnen blijven meenemen naar de hogere bachelorjaren en zelfs tot in de masters, tot vreemde, onduidelijke en dus problematische situaties. Dat is een gevolg van het Flexibiliseringsdecreet. Al deze ontwikkelingen lijken aan te geven dat de flexibilisering

binnen het hoger onderwijs te ver is doorgeschoten en dat een verstrenging van de regels wellicht aan de orde is.

Minister, deelt u de bezorgdheid van de universiteiten en hogescholen ter zake? Moet het Flexibiliseringsdecreet worden herzien en hoever staat het met de evaluatie ervan?

De voorzitter: Minister Smet heeft het woord.

Minister Pascal Smet: Voorzitter, collega's, ik verwijs in eerste instantie naar de vraag om uitleg nummer 1175 over de studietijd in het hoger onderwijs en de actuele vragen van de plenaire zitting van 26 maart 2014.

In uitvoering van de engagementen van de overheid die werden gemaakt in het Vlaams Onderhandelingscomité voor het Hoger Onderwijs (VOC), werd een evaluatie uitgevoerd van het Flexibiliseringsdecreet met bijzondere aandacht voor de implementatielasten die flexibilisering heeft teweeggebracht voor de instellingen, vooral voor taakbelasting van de personeelsleden. Deze evaluatie dateert van maart 2013 en is gepubliceerd op de website. Een aantal aanbevelingen uit dit rapport zijn reeds opgenomen in het decreet tot aanpassing van enkele hogeronderwijsbepalingen, het Planlastenverminderingdecreet dat door de Vlaamse Regering op 21 maart 2014 werd bekrachtigd.

Uit de evaluatie kwamen echter ook knelpunten naar voren, die verband houden met grotere thema's zoals examencontracten, leerkrediet en studievoortgangsbewaking, die ook meer diepgaande pedagogische implicaties hebben. De Vlaamse Regering heeft, zoals u weet, bij de principiële goedkeuring van het voormelde decreet in september 2013 de oprichting gelast van een werkgroep die tegen het einde van deze zittingsperiode concrete krijtlijnen zal uittekenen voor een aangepast studievoortgangs- en oriëntatiebeleid. De werkgroep, die bestaat uit experts van de hogescholen en universiteiten, de studenten en de overheid, heeft al heel wat werkvergaderingen achter de rug. De opdracht is om, aan de hand van de al uitgebreide aanbevelingen die zijn gemaakt in de evaluatie van de implementatielasten, de huidige instrumenten qua studievoortgangsbewaking verder te onderzoeken op hun efficiëntie, en om een aangepast beleid uit te tekenen dat het studievoortgangsbeleid ook moet koppelen aan een goede oriëntatie.

Ik heb eerder al gezegd dat het rapport tegen juni 2014 wordt opgeleverd, en dat ik het dan ook niet wil hebben over concrete maatregelen. Wel beaam ik dat er een bezorgdheid kan zijn. Het decreet is nu een aantal jaren in werking. Pas nu kunnen we de gevolgen echt zien. We hebben daarop moeten wachten. Een van de dingen die me raadzaam zouden kunnen lijken, is bijvoorbeeld dat men bepaalt dat iemand bachelor moet zijn om een masteropleiding te starten. Dat is een van de voorstellen die ik hoor in de sector en die me logisch lijken.

De voorzitter: De heer Bouckaert heeft het woord.

De heer Boudewijn Bouckaert: Minister, ik dank u voor uw antwoord. Ik vind de timing van de afwerking van dit dossier wel wat ongelukkig. Juni 2014, dan komen we terecht in de verkiezingen en een nieuwe regeringsformatie. Het ware toch wel eleganter geweest als men dit dossier wat vroeger had kunnen afronden en diepgaandere maatregelen had kunnen nemen.

Het klopt dat er decretale regels zijn met betrekking tot het verminderen van de planlast ter zake. We hebben die allemaal besproken en goedgekeurd. Iemand die geslaagd is, mag bijvoorbeeld geen tweede keer zijn examen afleggen om onderscheiding te halen. Dat is een van die vereenvoudigingen die is doorgevoerd. Over de grond van de zaak, de meer diepgaande kwestie van de flexibilisering, met de vraag of men het jaar mag opdelen in vakken en studenten mag laten slagen voor vakken in plaats van voor jaren, wordt echter eigenlijk niets gezegd. Men vraagt zich niet af of men dat niet moet herbekijken. Dat iemand de bacheloropleiding moet afwerken alvorens met de masteropleiding te starten, lijkt me ook evident. Men zou zich echter kunnen afvragen of bijvoorbeeld in het eerste jaar de

flexibilisering niet moet worden teruggedraaid en men studenten moet beoordelen op het geheel.

Minister, ik had toch ook wel verwacht dat u zou hebben verwezen naar verdere initiatieven zoals de ijkingsproeven, die dat schrijnende fenomeen van die heel lage cijfers in het eerste jaar zouden moeten tegengaan. Dan gaat het over een betere toeleiding in het middelbaar onderwijs. Eventueel zouden met de hervorming van het middelbaar onderwijs niet alle richtingen worden opengesteld. Men zou selectiever zijn in het toelaten van studenten.

De voorzitter: Mevrouw Poleyn heeft het woord.

Mevrouw Sabine Poleyn: Minister, ik deel de bekommernis over de flexibilisering van de vicerector belast met het onderwijsbeleid van de KU Leuven, maar ik had eigenlijk verwacht dat u zou aangeven dat de instellingen zelf vandaag ook kunnen bepalen in welke mate ze flexibiliseren. Heb ik dat verkeerd begrepen? Is het aan de overheid om echt te bepalen hoe flexibel men moet zijn? Ze kunnen zelf toch minder flexibel zijn als ze dat willen.

Minister Pascal Smet: De instellingen kunnen ook al heel wat doen, maar ik meen dat ze dit vragen aan de overheid.

Mevrouw Sabine Poleyn: Dit lijkt me een goed signaal dat het debat mag worden geopend, en hopelijk dan door de volgende ploeg kan worden afgerond.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

■

Vraag om uitleg van de heer Boudewijn Bouckaert tot de heer Pascal Smet, Vlaams minister van Onderwijs, Jeugd, Gelijke Kansen en Brussel, over het verschil in financiering van richtingen aan hogescholen - 1196 (2013-2014)

De voorzitter: De heer Bouckaert heeft het woord.

De heer Boudewijn Bouckaert: Voorzitter, minister, geachte leden, ook deze vraag zal normaliter de aandacht van mevrouw Poleyn wegkopen. Ik verwijs naar de studie van Vicky Van Bouwel van de Karel de Grote-Hogeschool over de financiering van de richtingen in het hoger onderwijs, die in het nieuws is gekomen. Die studie heeft toch wel rare resultaten opgeleverd, resultaten die in tegenstelling staan tot wat men normaliter zou verwachten.

Zo blijkt er qua financiering een aanzienlijk verschil te zijn tussen de richtingen. Het komt erop neer dat er minder geld is voor economische of technologische richtingen dan voor andere richtingen, zoals de lerarenopleiding of de gezondheidszorg. Dat verschil kan oplopen tot 50 procent. Dat is toch wel een aanzienlijk cijfer.

Volgens mevrouw Van Bouwel worden opleidingen als chemie, boekhouden of informatica ondergefinancierd. Ze zegt het volgende in haar studie: “Voor een student informatica of boekhouden krijgen wij 4.000 euro per jaar per student. Voor een student lerarenopleiding of vroedvrouw of gezondheidszorg is dat 6.000 euro per student.” Op die manier zijn hogescholen die veel economische en technologische opleidingen aanbieden, benadeeld. Zoals bekend wil de Vlaamse Regering net inzetten op ondernemerschap en technologie. “Als Vlaanderen effectief een welvaartsregio wil worden in Europa, zal het moeten investeren in jongeren die kiezen voor taalvaardigheid, technologie, innoveren en ondernemen. En dat zijn net die jongeren die studies kiezen in de professionele bachelor economie en technologie”, aldus Van Bouwel. Ze meent dat er goed 45 miljoen euro extra nodig is.

Een gelijkaardig stemgeluid horen we bij de ons allen bekende Wilson De Pril, de directeur-generaal van Agoria Vlaanderen. Hij zegt het volgende: “Het is nefast als hogescholen voor studenten in richtingen met zeer goede kansen op tewerkstelling en met grote toegevoegde waarde voor de industrie minder betoelaagd worden dan andere (...). Er is geen enkele

geldige verklaring te vinden om een student technologie een gewicht te geven van 1,20 punten (zogenaamde ‘onderwijsbelastingseenheden’) tegenover een student in bijvoorbeeld gezondheidszorg 1,60 punten of een student maatschappelijk werk 1,40 punten.”

Hij besluit: “Er is momenteel geen enkele goede reden waarom de financiering niet op basis van relevante criteria gebeurt. De onderfinanciering van technologierichtingen staat bovendien in contrast met de bedoelingen van de Vlaamse Regering, onder meer via het STEM-actieplan, om deze richtingen te promoten om de knelpunctfuncties in onze industrie eindelijk aan te pakken. Het is nu aan de Vlaamse Regering om snel werk te maken van een transparante en correcte financiering van de hogeschoolopleidingen.”

Deze gegevens brengen mij ertoe de volgende vragen om uitleg te stellen. Erkent u dat de onderfinanciering van technologierichtingen in contrast staat met het STEM-actieplan?

Gaat u ermee akkoord dat er een hervorming moet komen van de financieringsregels voor het hoger onderwijs? Zo ja, hoe ziet u dat?

De voorzitter: Mevrouw Poleyne heeft het woord.

Mevrouw Sabine Poleyne: Voorzitter, ik sluit me aan bij de vragen, niet het minst omdat ik recent dezelfde vraag heb gesteld aan de minister. Ik ben dus blij dat onze commissievoorzitter deze vraag heeft goedgekeurd als laatste vraag om uitleg in deze commissie. De vraag gaat over een belangrijk thema.

Minister, ik herinner me van uw antwoord dat u zei dat in de evaluatie van het Financieringsdecreet dit specifiek als onderzoeksvraag was opgenomen. Ik was daar toen tevreden mee. Ik had bovendien begrepen uit de contacten met het veld dat er toch een draagvlak gegroeid is. Dat kan natuurlijk altijd evolueren, maar er was een draagvlak ontstaan over het feit dat een herziening van de verdeling van de studiepunten relevant zou zijn, zeker indien het gaat over knelpuntopleidingen. De STEM-opleidingen, de wetenschappelijk-technologische opleidingen vallen daaronder, de economische vallen er niet onmiddellijk onder, dat is verder te bespreken.

Ik ben natuurlijk nieuwsgierig naar het antwoord. Misschien hebt u nog meer en beter nieuws.

De voorzitter: Minister Smet heeft het woord.

Minister Pascal Smet: Het is altijd goed om nieuwsgierig te zijn in het leven.

Laat me even het volgende zeggen. Er is een misverstand in de berichtgeving. Het hoger onderwijs wordt niet als dusdanig afzonderlijk gefinancierd. De hogescholen krijgen een algemene werkingsenveloppe waarbinnen voor een beperkt gedeelte, namelijk voor het variabel deel van de werkingsmiddelen, middelen verdeeld worden op basis van puntengewichten voor studiegebieden die in 1994 naar aanleiding van het Hogescholendecreet na een lang maatschappelijk debat werden vastgelegd. Het staat de instellingen van het hoger onderwijs vrij de algemene werkingsmiddelen die zij van de overheid ontvangen intern te verdelen over de door hen aangeboden studierichtingen, rekening houdend met verdeelsleutels en criteria die zij zelf autonoom kunnen vastleggen. Dat zijn de zogenaamde interne allocatiemodellen.

In het licht van de evaluatie van het Financieringsdecreet werd aan de regeringscommissarissen gevraagd om deze interne allocatiemechanismen van de hogescholen te beschrijven zonder waardeoordeel. Dat gebeurde om de resultaten van de bevraging mee te kunnen nemen in het eindrapport van de evaluatie van het Financieringsdecreet dat eind 2014 beschikbaar zal zijn.

Ik kan u al zeggen dat niet alle hogescholen zo opgezet waren met de verklaring in de pers – niet van mij, maar van iemand anders –, maar ook niet met deze vraag over de evaluatie van hun interne allocatiemodellen. Sommigen vinden dat het hun autonomie betreft, dat wil ik ook nog eens meegeven. Maar goed, het is nu gebeurd. Op basis daarvan kan er inderdaad

een grondige evaluatie gebeuren, dat hebben we het vroeger al gezegd. Ik zal niet vooruitlopen op de beleidsevaluatie die af moet zijn in juni 2014.

Ik wil wel even aangeven dat er in het verleden over die puntengewichten heel veel gebakkeleid is. Als men die puntengewichten gaat aanpassen, dan zal er volgens mij nog veel overleg nodig zijn in en tussen instellingen om daar een akkoord over te hebben – tenzij men natuurlijk bijkomende extra middelen zal geven, dat is uiteraard nog iets anders.

In verband met de middelen wil ik u er nog even aan herinneren – want sommigen vergeten dat een beetje – dat we in juli 2010 hebben beslist om in de periode 2012-2025 het hoger onderwijs bijkomend te financieren voor afgerond 226 miljoen euro. Iets meer dan de helft daarvan komt van Onderwijs, iets minder dan de helft van Economie, Wetenschap en Innovatie. Er is dus al in geld voorzien. De vraag of er nog bijkomend geld moet zijn, zal de volgende regering moeten beantwoorden. Wij hebben in elk geval tijdens deze legislatuur gezorgd voor extra geld, ongeveer 112 miljoen euro.

De voorzitter: De heer Bouckaert heeft het woord.

De heer Boudewijn Bouckaert: Minister, ik ben blij met het verhelderd antwoord. Ik wist uit de universiteit dat inderdaad binnen de universiteiten de gelden worden verdeeld volgens een interne sleutel. Ik wist niet dat het zo was aan de hogescholen, ik dacht dat het er meer dirigistisch was opgevat.

Het kan toch niet zijn dat wij op allerlei vlakken proberen om technologierichtingen te stimuleren, dat we daartoe platforms oprichten, allerlei bijeenkomsten organiseren, in de lagere school met technologiecoaches werken, het vak technologie meer een gezicht willen geven, maar dat we in de hogeschool die richtingen die we zo sterk willen promoten in de basisschool en in het secundair onderwijs, minder financieren. Dat is toch een enorme inconsistentie in het algemeen onderwijsbeleid. Daarom, minister, denk ik dat de sleutel van 1994 inderdaad moet worden herzien en moet worden gericht op een betere financiering van de technologische richtingen.

De hogescholen en universiteiten hebben autonomie, maar ze hebben ook een maatschappelijke verantwoordelijkheid. Ik vind het terecht dat ze hun autonomie behouden inzake hun interne allocatiemechanismen. Ik zou daar niet zo aan raken. Wat ze wel moeten doen, is maatschappelijke verantwoording afleggen over hun interne allocatie zodat die vatbaar wordt voor het maatschappelijk debat. En daarom vind ik het heel goed dat er daarover heel duidelijke transparantie is en dat een hogeschool, die tenslotte ook werkt met middelen van de belastingbetaler, haar beleid, haar interne allocatie zal verantwoorden.

Ik hoop dat er in de toekomst een verschuiving is in de financiering zodat het beleid in het basisonderwijs, het middelbaar onderwijs en het hoger onderwijs op elkaar kunnen worden afgestemd.

De voorzitter: De vraag om uitleg is afgehandeld.

■